

[Lennart Larson.]

anbefaler, at man fjerner de omhandlede krav fra centraladministrationens side, ved at man får en bedre forvaltning og opnår besparelser, der kan anvendes til oprettelse af flere plejehjemspladser til en lavere pris for institutionsbyggeri.

Med hensyn til beføjelsen til at normere personale mener jeg også, at den må overdrages kommunerne, og jeg vil gerne sige, at normeringen er afhængig af, at plejehjemmene er rigtigt indrettet, og desuden af, hvad det er for patienter, man behandler. På en række områder vil man kunne lette patientmiljøet på stedet ved at give personalet medbestemmelse og medindflydelse på indretning og ved at have det rette personaleantal, der må rette sig efter kommunernes antal af pensionister og disses behov for pleje. Det må være igennem medbestemmelsen og medansvaret, man løser opgaverne og finder ud af, hvad der passer bedst ind i den enkelte situation.

Hvad angår tanken om at overlade fastsættelsen af offentlige plejehjems standard til de kommunale myndigheder, vil jeg give udtryk for fuld enighed med forslagsstillerne og vil i den forbindelse nævne, at kommunerne inden for skolebyggeriet i mange tilfælde har fundet frem til en god standardisering, hvilket vel også skulle være muligt inden for syge- og plejehjemsbyggeriet. Det er vigtigt, at man forsker og kommer videre i udviklingen i stedet for bare at stille krav, der forældes med en kolossal hurtighed.

Med hensyn til harmoniseringen af refusionsprocenterne er jeg ligeledes enig med forslagsstillerne. Der ligger også en stor del af løsningen af problemerne heri. Der vil jeg gerne sige til den socialdemokratiske ordfører, at det er meget væsentligt, hvis man får denne harmonisering, at man får den lavet, som økonomiministeren også var inde på, efter objektive kriterier, så man får bygget det rigtige miljø op omkring mennesker f. eks. inden for hele syge- og plejehjemssektoren, beskyttede boliger, daginstitutioner osv. Det er meget væsentligt,

at en kommune selv kan tage stilling til efter objektive kriterier, om det er syge- og plejehjemspladser, om det er geriatriiske afdelinger, om det er daginstitutioner, om det er beskyttede boliger, der er behov for, og derigennem være med til at udbygge samfundet på en helt ny måde, bl. a. bygge visitationsordningen op, som er meget væsentlig for, hvor mange mennesker man har mulighed for at behandle, og gøre det på den rigtige måde. Også alle disse problemer indgår i den nævnte Odenseundersøgelse.

Jeg skal slutte med at anbefale forslaget, idet jeg håber på en positiv udvalgsbehandling og med henblik på de ting, der er nævnt fra forslagsstillerens side, fra socialministerens og fra økonomiministerens side, håber, at man får en del af denne nytænkning med, således at man kan få løst problemerne.

Noget, jeg synes er meget vigtigt som grundlag for et sådant udvalgsarbejde, er, at man lærer af de erfaringer, kommunerne har høstet med hensyn til disse problemer. Det er jo trods alt de lokale socialforvaltninger og læger, der har problemerne inde på livet hver dag, det er dem, der har skoen på og ved, hvorledes problemerne skal løses. De kunne sikkert vejlede udvalget en hel del.

Dahlgaard: Der er mange paradokser inden for den del af samfundsøkonomien, som varetages af det offentlige. Skoler og uddannelsesinstitutioner har flere lærere end nogen sinde, men alligevel er der lærermangel. Det skyldes ikke alene, at der er kommet flere elever og studerende, det skyldes i endnu højere grad, at de enkelte underviseres undervisningspligt gradvis reduceres, og at der sker en standardstigning i form af et større lærerforbrug pr. elev og pr. studerende.

På boligområdet, hvor det offentlige jo også har en bestemmende indflydelse på, hvad der foregår, har vi flere boliger og flere kvadrater bolig end nogen sinde i forhold til befolkningens størrelse, men alligevel har vi utilfredsstillende boligfor-